

DE ANDERE KANT VAN GOD

Mag ik me voorstellen? Ik ben God. God in mensengedaante. Een beeld u welbekend. Misschien stelt dit aardse beeld van God uw geloof op de proef – nou, dat begrijp ik. Ik heb het met bijna alle godsbeelden moeilijk. Ik vind er mezelf niet of nauwelijks in terug. Dat gevoel heb ik ook in de hemel, waar engelen onophoudelijk zingen dat ik heilig, heilig, heilig ben. En als ik dan kijk naar wat er aan heiligheid rond loopt, zie ik heilige pausen, heilige bisschoppen, heilige priesters, diakens, abten, monniken, paters, kerkvaders, kerkleraren, martelaren, jongelingen. Ja, er zijn ook heilige vrouwen, maar dat zijn meestal maagden en martelaressen, waarvan een enkele gehuwd is. Slechts een tiental heilige moeders, en maar één heilige familie en wat voor een. Waarom zijn er geen heilige boeddhisten, joden, moslims, humanisten, homo's, lesbiennes? Of alleen de kerk van Rome heiligen leveren kan. Of heiligheid vooral bestaat in het man zijn, in het ongehuwd zijn. Ik houd het in deze roomse hemel niet meer uit. Ik kom er niet tot mijn recht. Ik ga nog maar een keer naar de aarde. Of het daar beter is? Waarschijnlijk niet, maar op aarde valt nog wat te veranderen, in de hemel is men uitveranderd.

Het valt niet mee mens te zijn op aarde. Ik draag dan wel een naam, Johannes, maar ik heb geen diploma's, geen familie, geen netwerk, geen website. Bovendien verzwijg ik niet dat ik homo ben. Mensen vinden dat raar. Ik mag er zijn, maar vreemd blijven ze mij vinden. En in de kerk hoor ik helemaal niet thuis. Ik ben niet langer zondig, maar volgens de nieuwe catechismus ben ik wezenlijk ongeordend. Ik mag er zijn, maar ik mag niet doen zoals ik ben. Zo wil Rome het; zo wil God het, weet Rome. En na een paar weken op aarde weet ik zeker dat ik een gesprek met de paus over homoseksualiteit wel uit mijn hoofd kan zetten.

Tot ik een geweldig idee krijg. Een lek naar de media! Mijn verlangen tot hype gemaakt. Overal is het te lezen, te horen, te zien. HOMO WIL PAUS SPREKEN OVER WANTOESTANDEN IN DE KERK. Bussen rijden ermee rond. De slogan wappert uit vliegtuigen. Cabaretiers maken er grappen over. .

Een orkaan van informatie is losgebarsten. Over wantoestanden in de kerk raakt men in kranten, op radio en TV niet uitgepraat. Jammer genoeg beperkt men zich vooral tot seksueel misbruik van kinderen door priesters en religieuzen.. Discriminatie van vrouwen, van homo's lijkt minder interessant. De media krijgen wereldwijd aandacht met hun voorname misdadiger: de kerk, de paus. Daar droomt toch elke journalist van: een belangrijk man van zijn voetstuk te kunnen halen en dan het publiek voor rechter te laten spelen. Steeds sta ik verbaasd over waartoe mensen, de media in staat zijn. Maar ik schaam me niet er mijn voordeel mee te doen. Ik sta niet langer alleen. De meeste homo's sluiten zich bij mij aan en ook de vrouwen laten zich niet onbetuigd. Op naar de heilige stad!

Hoe het in Rome ging? Een heel verhaal. Op een middag zat ik bij een fontein wat na te denken toen er ineens een man naast me zat. "Ik ben Thomas," stelde hij zich voor. "Johannes is de naam," zei ik. Na een lange stilte vervolgde Thomas: "Mooie naam. Zo heette de liefste vriend van Jezus ook." Het water van de fontein spatte druppels over ons heen. "Of we gezegend worden," lachte Thomas, "wij, homoseksuelen worden opgeroepen tot zegenen, wat ik moeilijk geloven kan, laat staan doen. Maar met al die protesterende mensen hier voel ik me gezegend. Eindelijk openlijk verzet."

Weer een lange stilte. Toen legde Thomas uit: "Homoseksuelen zijn 'mannen van de verkeerde kant' Zo noemen de heteroseksuelen ons. Of hun kant de goede kant is." Spontaan schudde ik Thomas de hand. : "Ik weet een veel mooiere naam: 'de andere kant'. Juist omdat wij verschillen van die ene kant dragen wij iets unieks bij aan de samenleving.'

Dat zette Thomas aan het denken. "Bent u ook homo? Dan voelt u zich vaak ook verdrietig, soms wanhopig, omdat de kerk ons niet ziet als mensen met ook een opdracht. U vindt het zelfs een unieke opdracht: ons anders-zijn. Als ik dat kon geloven."

Ik had wel in de fontein willen springen om Thomas van top tot teen te zegenen. Ik had hem uit willen leggen dat het voor elke mens van wezenlijk belang is nooit te vergeten dat hij niet alles kan zijn, niet alles kan weten, niet alles kan doen.. Dat hij steeds een ander nodig heeft om hem te corrigeren. aan te vullen, te verdiepen, te verrijken. Als men gaat denken heel de waarheid in pacht te hebben, wordt men een dwingeland, een fundamentalist. een dictator. Dan gaat de ander ten gronde. Ik zweeg. Het leek me te vroeg.

Na enkele dagen het bericht: Johannes mag op audiëntie komen. Johannes alleen. Pauselijke soldaten begeleiden me tot aan de deur van de kamer waar de paus verblijft. Om pijnlijke toestanden te voorkomen zeg ik bij binnenkomst meteen dat ik God ben. De hand met de ring is net op tijd teruggetrokken. Er wordt vergeefs gezocht naar mijn ring. Dan wil de paus knielen, wat ik verhoort. Ik wil een gesprek tussen gelijkwaardigen. Een moeilijk gesprek. Op mijn vraag waarom de paus homo's wezenlijk ongeordend vindt, word ik overladen met bijbelteksten en teksten uit de traditie. Eeuwenoude teksten, benadrukt de paus. Teksten waardoor veel mensen in de hel zijn terecht gekomen. Alleen al met het oog op hen kan de kerk niet van gedachten veranderen. Waar zou de kerk met die mensen naartoe moeten?

Een zuster komt koffie brengen. Heerlijke espressokoffie. De paus ziet enigszins verwonderd toe: een God die koffie lekker vindt. Of hij die lust nog vreemder vindt dan mijn homo zijn. Met de moed der wanhoop begin ik de paus uit te leggen dat de bijbel niet mijn woord is; dat de wetenschap kan aantonen dat in de natuur homosexualiteit wel voorkomt; dat liefde het eerste doel is van seksualiteit, niet de voortplanting. Maar moet ik dat de paus vertellen? Daar heeft hij toch zijn mensen voor? Geïrriteerd speel ik mijn laatste troef uit. "U vindt homo's

wezenlijk ongeordend. Hoe kijkt u dan naar de drieëenheid? Drie mannen, waarvan de vader en de zoon samen de geest voortbrengen. Over onnatuurlijk gesproken.”

De paus heeft me eigenhandig de deur uitgezet. De pauselijke soldaten maakten zijn werk af. Ik het mijne. Ik riep Jezus uit de kerk weg. Met hem gingen heel wat priesters mee. Wat ik niet voorzien had: ook Maria voegde zich bij haar zoon. Die arm zonder het kindje, die schoot zonder haar dode Jezus – het gemis was te groot. En met Maria zeiden bijna alle vrouwen de kerk vaarwel. De kerk zat zonder liturgie. Geen sacrament werd nog toegediend. De diakonie hield op. In Lourdes, in Fatima geen pelgrim te zien. Zelfs geen oud vrouwtje meer in de kerk, veel te vuil.

Ik vond het prachtig. Enthousiast stelde ik aan Thomas voor: “Zullen we een heel nieuwe kerk bouwen? Een heel nieuw begin maken? Een kerk die God ziet als de geheel andere, als van de andere kant? Een kerk die de waardigheid van het verschil ziet?” Thomas vond het een geweldig idee, maar wilde overleg met zijn vrienden. Ja, ik mocht erbij zijn.

De homoseksuelen gaan niet de kerk uit. Zij willen niet dezelfde fout maken die de kerk maakt. Echte vrienden sluiten niet uit. Homo's willen in de kerk vriendschap uitstralen en echte vrienden kunnen leven met verschil, met het andere, zelfs met een foute kerk. Ze hebben succes: Jezus en Maria, veel priesters en veel vrouwen komen terug.

Hoe het afloopt? Dat weet ik niet. De schepping is nog steeds in wording. Maar de kerk is een hervormende kerk geworden. Er is meer ruimte voor 'anders-zijn'.

Het geloof kent na een eeuwenlang mannelijk godsbeeld nu een vrouwelijke god. Zo wordt het mysterieuze karakter van God ook beter bewaard.

Ook komt er een nieuw feest: allermensen. Op 3 november wordt over heel de wereld gevierd hoe verbonden wij mensen zijn met elkaar en met al wat is.

En elke dag kan elke aandachtige mens de vraag van het mysterie ervaren::: “Wil je iets van mij tonen? Wie je ook bent, er is altijd een kans..En als je je kans een keer niet grijpt, ik blijf kansen geven. Ook al ben jij mij niet altijd trouw, ik ben jou trouw tot in de eeuwen der eeuwen Amen.”

oktober 2010, Paula Copray